USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. března 2024 odvolání **obžalovaného Libora V.,** narozeného xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 7. 2023, č. j. 6 T 158/2022–252, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání obžalovaného Libora V. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci (dále jen „okresní soud“) ze dne 31. 7. 2023, č. j. 6 T 158/2022-252, byl obžalovaný Libor V. (dále jen „obžalovaný“) uznán vinným skutkem, že dne 8. 10. 2021 okolo 08:00 hodin v Olomouci, na parkovišti u domu č. xxx na ul. xxx, po předchozím vzájemném slovním konfliktu stran parkování osobního motorového vozidla poškozeného Miroslava M., narozeného xxx, poté, co jej poškozený slovně vyzval ve smyslu, aby vylezl z vozidla, že si to vyřeší hned, obžalovaný vystoupil ze svého vozidla, stoupl si do bojového postoje, stejně jako jeho vyzyvatel poškozený Miroslav M., kdy následně obžalovaný nejméně jednou udeřil pěstí poškozeného do obličeje, přičemž poškozený v důsledku úderu upadl na zem, kde se udeřil do týlní části hlavy s následným výpadkem vědomí po dobu cca 2 až 3 minut, a tímto svým jednáním poškozenému způsobil zranění spočívající v lehkém otřesu mozku s poruchou vědomí, pohmoždění hlavy na temeni vlevo, pohmoždění pravé tváře s podkožním krevním výronem pod okem, pohmoždění s krevním výronem horního rtu s drobnou tržnou rankou na jeho sliznici a podvrtnutí krční páteře, když tato zranění si vyžádala odborné lékařské ošetření na oddělení urgentního příjmu ve Fakultní nemocnici Olomouc a projevovala se otokem a bolestivostí rtu se ztíženým příjmem potravy, bolestí hlavy s narušením soustředění a spánku, fixací krku měkkým límcem s bolestivostí krční páteře a omezením pohybů, především rotací, což poškozeného významně omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu 1-2 týdnů, kdy měl ztíženou péči o sebe, o domácnost a především nemohl vykonávat svoje zaměstnání, kdy související dočasná pracovní neschopnost trvala po dobu 3 týdnů od 8. 10. 2021 do 31. 10. 2021, čímž spáchal přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku a byl odsouzen podle § 146 odstavce 1 trestního zákoníku, za použití § 67 odstavec 2 písmeno b), § 68 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 27.000 (dvacet sedm tisíc) Kč, který se skládá z 90 (devadesáti) denních sazeb ve výši 300 (tři sta) Kč za jednu denní sazbu. Dále bylo rozhodnuto tak, že podle § 228 odstavce 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky, sídlem Drahobejlova 1404/4, Praha 9, IČ: 47114975, částku ve výši 6.265,50 Kč. Podle § 229 odstavce 2 trestního řádu byla poškozená Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, sídlem Drahobejlova 1404/4, Praha 9, IČ: 47114975, odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odstavce 1 trestního řádu byl poškozený Mgr. Miroslav M., narozený xxx, bytem xxx, adresa pro doručování xxx, odkázán svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti rozsudku podal obžalovaný odvolání, které písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. V podaném odvolání uvedl, že odvolání podává do všech výroků rozsudku Okresního soudu v Olomouci vydaného dne 31. července 2023 pod č.j. 6 T 158/2022-252 (dále jen „napadený rozsudek"). Obžalovaný nesouhlasí s žádným z odsuzujících výroků, a tudíž ani s uloženým trestem a považuje je za nesprávné. Napadenému rozsudku obžalovaný vytýká zejména nesprávná skutková zjištění, opomenuté důkazy a nesprávné právní závěry. Skutková věta napadeného rozsudku začíná dějem, který soud prvého stupně popisuje následovně: „…po předchozím vzájemném slovním konfliktu stran parkování osobního motorového vozidla poškozeného Miroslava M.…". Obsah této skutkové věty neodpovídá provedenému dokazování a jeho význam je hrubě zkreslující to, co skutečně proběhlo. Obžalovaný se k této části celého incidentu spontánně vyjádřil ve svém výslechu v hlavním líčení, což obhájce v podaném odvolání cituje, dále pak cituje výpověď poškozeného z hlavního líčení, následně uvádí výpověď svědkyně H. a dodává, že porovnáme-li provedené dokazování, pak je zcela zarážející, že je to právě výpověď samotného poškozeného, která se odlišuje od výpovědí svědků. Poškozený ve svojí výpovědi role obrací a de facto za agresora, který konflikt vyvolal, označuje obžalovaného. Tato jeho výpověď je zcela osamocená a lze mít důvodně za to, že ji poškozený účelově zkreslil a o skutečném průběhu konfliktu soudu evidentně lže. Soud se nevypořádal s obhajobou obžalovaného, že agresorem a iniciátorem konfliktu byl právě poškozený, jak to popisují i ostatní svědci, a že poškozený použil fyzické násilí vůči obžalovanému, respektive jeho automobilu. Ale můžeme s jistotou tvrdit, že se jednalo jen o fyzické násilí vůči vozidlu, a nikoliv vůči obžalovanému, který se do vozidla schoval? Každopádně došlo k fyzickému bránění obžalovanému v odjezdu z místa, což je také fyzické násilí, které poškozený vůči obžalovanému použil. Verzi konfliktu, kterou uvádí obžalovaný, svědci potvrdili, lze dovodit, že poškozený účelově lže. Za takových okolností lze stěží považovat poškozeného za osobu, z jejichž tvrzení soud mohl s jistotou vycházet. Koneckonců bohatý trestní rejstřík poškozeného, kde se objevuje i majetková trestná činnost, při které je lhaní v různých podobách zcela nezbytné, nasvědčuje důvodným pochybám o věrohodnosti poškozeného. Poškozeného je nutné považovat za osobu s bohatou praxí v trestních řízeních, a proto je nutné se mít vzhledem k těmto zkušenostem obzvlášť na pozoru při hodnocení jeho výpovědi. Z výpovědi obžalovaného a ostatních svědků lze dovodit, že blokování vozidla obžalovaného v odjezdu poškozeným bylo ukončeno právě jen díky tomu, že se obžalovaný rozhodl vystoupit z vozidla, jak chtěl poškozený. Můžeme vést obecnou debatu, zda to bylo od obžalovaného moudré, rozhodně však můžeme vyloučit závěr soudu prvého stupně o tom, že vina obžalovaného je zesilována tím, že z místa konfliktu neodjel. Takové závěry jsou s ohledem na ustálenou judikaturu dovolacího soudu zcela chybné. Obhájce poté v podaném odvolání uvádí, že dále skutková věta napadeného rozsudku uvádí: „…poté, co jej poškozený slovně vyzval ve smyslu, aby vylezl z vozidla, že si to vyřeší hned, obžalovaný vystoupil ze svého vozidla, stoupl si do bojového postoje, stejně jako jeho vyzyvatel poškozený Miroslav M.,…" a dodává, že skutková věta napadeného rozsudku je v této části postavena tak, aby to vypadalo, jako že vyzyvatelem finálního pěstního souboje je obžalovaný, který se měl–jak se snaží rozsudek naznačit–postavit do bojového postoje první a pak až poškozený. Odpovídá takový skutkový závěr provedenému dokazování? Nikoliv. V tomto směru proti sobě stojí výpověď obžalovaného a poškozeného. Svědectví svědkyně H. popisuje poškozeného jako iniciátora konfliktu. Obhájce poté opět cituje část výpovědi obžalovaného z hlavního líčení, část výpovědi poškozeného z hlavního líčení a část výpovědi svědkyně H. Skutková věta rozsudku dále uvádí: „…kdy následně obžalovaný nejméně jednou udeřil pěstí poškozeného do obličeje, přičemž poškozený v důsledku úderu upadl na zem…" Tento popis událostí je velmi zkreslující. Soud se v žádném případě nevypořádal s obhajobou obžalovaného, že jeho úder byl až reakcí na bezprostřední útok poškozeného, který navíc před tím útok naznačoval nedokončenými výpady končetin vůči obžalovanému. Opět následně cituje část výpovědi obžalovaného a část výpovědi poškozeného. Oba strážníci městské policie viděli děj až od okamžiku, kdy poškozený a obžalovaný stáli proti sobě v bojovém postavení. Svědkyně H. naopak popsala rovnocenný postoj, což je v přímém rozporu s tím, co tvrdí poškozený. V tomto směru si nelze nepovšimnout, že jak

obžalovaný, tak poškozený, hovoří o více úderech různého charakteru z obou stran. Svědkyně H. viděla jen jeden úder, a to obžalovaného. Z uvedeného se dá dovodit, že svědkyně H. nemusela ve skutečnosti vidět průběh konfliktu a fyzické potyčky celý. Takové skutečnosti je ovšem nutno posuzovat ve prospěch obžalovaného, protože pak už proti sobě stojí tvrzení jeho a poškozeného, teoreticky přinejmenším obě stejně validní. Lze tedy s úspěchem uzavřít, že neexistují důkazy pro to, kdo první zaujal bojový postoj, stojí zde proti sobě tvrzení obžalovaného a poškozené, ovšem s tím rozdílem, že celkový popis konfliktu–jak shora uvedeno na mnoha případech–poškozený soudu prezentoval v rozporu s výpověďmi ostatních svědků a zřejmě lhal, aby uškodil obžalovanému. Důkladným rozborem lze tedy dojít k závěru, že neexistuje žádný relevantní důvod, proč obžaloba a soud oddělily první část konfliktu ze skutkové věty a popsal ji hrubě zkreslujícím a nepravdivým způsobem. Na č.l. 128 je listina „Sdělení policie pro OSSZ Přerov" ze dne 24. 5. 2022, kde policie sděluje, že poškozený M. rvačku vyprovokoval. Na č.l. 132 je listina „Oznámení o přestupku" ze dne 6. 6. 2022, ve kterém policie popisuje začátek konfliktu v rozporu se skutkovou větou napadeného rozsudku (bránění v odjezdu, úder do kapoty apod.). OČTŘ si tedy byly dobře vědomy, že popis konfliktu je mnohem širší, ale přesto ve skutkové větě sdělení obvinění, obžaloby a rozsudku odstranily důležité pasáže, které podávají pravdivý obraz o vývoji celé situace, který je ovšem v rozporu se závěry obžaloby a napadeného rozsudku. Z jakého důvodu by měl být skutek tak, jak se stal, rozdělen do fáze před postavením v rohovnickém postoji a po něm, pro takový postup v napadeném rozsudku chybějí důkazy i úvahy soudu. Z uceleného popisu skutku, tak jak se ve skutečnosti stal, je zcela zjevné, že to byl právě poškozený, který celou dobu volil prostředky trestněprávně relevantní, zkracoval vzdálenosti za obžalovaným, první přesel k fyzickému násilí, útočil fyzicky na vozidlo a možná i obžalovaného, bránil mu v odjezdu, čímž by ke konfliktu nedošlo, první zvolil bojový postoj a naznačoval útok, útočil. Obhájce obžalovaného dále dodal, že obžalovaný tvrdí, že jednal v nutné obraně. Soud byl názoru opačného, který ovšem postavil pouze na ojedinělém, nebo spíše velmi dílčím překonaném judikátu a takový postoj se jeví jako účelový. Z níže uvedené judikatury pak vyplývá, že soud nahlížel na hodnocení důkazů v rozporu s právními závěry níže uvedených judikátů, obhájce obžalovaného odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 831/2020, na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1500/2019-341, dále na Komentář k trestnímu zákoníku, 2. vydání z r. 2012, dále poukázal na publikaci: Kratochvíl, V. a kol. Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část. 1. vydání, C. H. Beck, 2009, str. 370 a násl., na rozhodnutí R 36/1991, rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 8 Tdo 1337/2015 a sp. zn. 4 Tdo 1587/2016, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1566/2016-I, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 461/2004, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 443/2016, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1048/2015, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 851/2002, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1197/2013, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 272/2006, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 508/2018, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 1286/2019, rozhodnutí č. 41/1980 a č. 18/1982 Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 794/2016, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 272/2006, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 1347/2008, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 110/2016, rozhodnutí R 41/1980 a R 18/198, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 624/2021, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 696/2021 a nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/02. Závěrem obhájce obžalovaného navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v plném rozsahu zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby v plném rozsahu.

3. Obhájce obžalovaného u veřejného zasedání odkázal na písemné odůvodnění podaného odvolání včetně závěrečného návrhu.

4. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočky v Olomouci (dále jen „státní zástupkyně") se u veřejného zasedání vyjádřila k podanému odvolání a uvedla, že v předmětné věci bylo nutno vyhodnotit otázku, zda jednání obžalovaného bylo pouze obranou, a pakliže by bylo shledáno, že obžalovaný jednal v nutné obraně, je na místě vyhovět odvolání obžalovaného. Tuto otázku podrobně hodnotily orgány v přípravném řízení, policejní orgán, který

zahájil trestní stíhání, státní zástupkyně, která vykonávala dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení a dospěla k závěru, že je na místě obžalovaného postavit před soud. Soud I. stupně vyhodnotil tuto otázku ve shodě s názorem, který vyplynul z dokazování, jež bylo stabilizováno již v řízení přípravném, vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k závěru, že jednání obžalovaného je jednáním deliktním, které je nutno hodnotit podle trestního zákoníku jako přečin ublížení na zdraví. Z výsledků provedeného dokazování, které již nelze doplnit žádným dalším důkazem, vyplývá, že obžalovaný jednal aktivně, jednal v bojovém postavení, ovšem soud I. stupně postupoval správně, když shledal, že na tomto jednání měl podíl i poškozený polovinou tak, jak je to uvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Věc byla rozhodnuta nejen spravedlivě, ale i v souladu se zákonem, proto závěrem navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo zamítnuto pro jeho nedůvodnost.

5. Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou (§ 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu), v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž splňuje zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí nebo odmítnutí podaného odvolání podle § 253 odst. 1, resp. podle § 253 odst. 3 trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného rozsudku a předcházejícího řízení.

6. Odvolací soud tedy z podnětu podaného opravného prostředku přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení vydání napadeného rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.

7. V řízení, které rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné podstatné vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby, tudíž nebyl dán ani jiný kasační důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, když v tomto ohledu ani nebyly vzneseny žádné námitky.

8. Pokud jde o věcnou správnost napadeného rozsudku okresního soudu, pak odvolací soud shledal napadený rozsudek správným, zákonným a odůvodněným a uvedené odvolací námitky odvolatele vyhodnotil jako nedůvodné. Dokazování bylo nalézacím soudem provedeno v nezbytném rozsahu pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Okresní soud provedl dokazování dle návrhů uvedených v návrhu na potrestání, nad rámec uvedených návrhů pak byly provedeny listinné důkazy, které byly v rámci řízení před soudem doloženy. Je vhodné uvést, že jak obžalovaný, tak poškozený a ostatní svědci byli u hlavního líčení vyslechnuti velice podrobně. Odůvodnění napadeného rozsudku pak dle závěru odvolacího soudu vyhovuje požadavkům ust. § 125 odst. 1 trestního řádu, neboť v něm okresní soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Provedené důkazy okresní soud hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve vzájemných souvislostech ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu. Skutková zjištění učiněná nalézacím soudem odpovídají výsledkům provedeného dokazování, jsou logická a přiléhavá, tentýž závěr platí i o užité právní kvalifikaci.

9. Z odůvodnění napadeného rozsudku tedy vyplývá, jaké důkazy soud I. stupně provedl, jaké skutečnosti z provedených důkazů byly zjištěny a jakým způsobem okresní soud provedené důkazy hodnotil, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, v podrobnostech je pak možno na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat, zejména na jeho hodnotící část, a to bod 11. Okresní soud se podrobně zabýval obhajobou obžalovaného, tuto pak hodnotil spolu s dalšími

provedenými důkazy, a to výpovědí poškozeného a ostatních svědků, se znaleckým posudkem a listinnými důkazy. Jak správně uvedl okresní soud, provedeným dokazováním bylo prokázáno jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě rozsudku, a to zejména výpovědí svědkyně H., svědků M. a D., dále znaleckým posudkem a rovněž i listinnými důkazy (lékařské zprávy, fotodokumentace poškozeného). Je zřejmé, že svědkyně H. viděla v podstatě celý předmětný incident, respektive viděla i předchozí komunikaci či spor mezi obžalovaným a poškozeným. Správně pak byla výpověď svědkyně H. soudem I. stupně vyhodnocena jako zcela věrohodná, stejně tak výpovědi strážníků městské policie, kteří zcela shodně potvrdili, že když obžalovaného a poškozeného poprvé uviděli, stáli oba aktéři v bojovém postavení, proto ihned spustili výstražnou signalizaci, obžalovaného a poškozeného pak ztratili z dohledu pouze na 2 až 3 vteřiny a v okamžiku, kdy na místo přijeli, poškozený již bezvládně ležel na zemi.

10. Odvolací soud nesouhlasí s námitkou obžalovaného, že popis skutkové věty je nepřesný a měl obsahovat i podrobný popis první části konfliktu, a má za to, že popis skutkové věty, v níž je uvedeno, že předmětné věci předcházel slovní vzájemný konflikt obžalovaného a poškozeného ohledně parkování osobního motorového vozidla poškozeného, je dostatečný. Odvolací soud rovněž nesouhlasí s námitkou, že skutková věta je popsána hrubě zkreslujícím a nepravdivým způsobem, k tomu odvolací soud uvádí, že skutková věta odpovídá provedenému dokazování, a je zřejmé, že soud I. stupně se popisem skutku zabýval, neboť s ohledem na provedené dokazování skutkovou větu oproti podané obžalobě upravil.

11. Co se pak týká právní kvalifikace, okresní soud dospěl ke správnému závěru, že se obžalovaný jednáním popsaným ve skutkové větě napadeného rozsudku dopustil přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, správně pak soud I. stupně v předmětné věci u obžalovaného dovodil úmysl minimálně ve formě úmyslu nepřímého, když bylo prokázáno, že napadl poškozeného úderem pěstí mířící na oblast obličeje poškozeného a v důsledku toho musel být minimálně srozuměn s tím, že může dojít ke způsobení újmy na zdraví poškozeného.

12. Soud I. stupně se pak zabýval i námitkou obžalovaného, že jednal v nutné obraně a dospěl k závěru, že se v daném případě o nutnou obranu nejednalo. S uvedeným závěrem se ztotožňuje i odvolací soud, když nebylo shledáno naplnění podmínek nutné obrany ve smyslu ustanovení § 29 odstavec 1 trestního zákoníku. Z provedeného dokazování sice vyplynulo, že poškozený stál před vozidlem obžalovaného, vyzýval ho, ať vystoupí, že si to spolu vyřídí a měl mu i bouchat do kapoty vozidla, nicméně současně bylo prokázáno, že v okamžiku, kdy obžalovaný z vozidla vystoupil, zaujali oba zúčastnění, tedy nejen poškozený, ale i obžalovaný, proti sobě bojové postavení, což potvrzují všichni přímí svědci, tedy svědkyně H. a svědci M. a D. Dále je na tomto místě nutné poznamenat, že strážníci městské policie se neocitli na předmětném místě náhodou, nýbrž na místo byli vysláni po oznámení obžalovaného, že poškozený se svým vozidlem neoprávněně parkuje na místě pro invalidy a obžalovaný věděl, že na místo jede v tu dobu hlídka městské policie, což ostatně sdělil i poškozenému.

13. Odvolací soud rovněž souhlasí s odkazem soudu prvého stupně na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 851/2002, podle něhož institut nutné obrany nelze aplikovat v případě, kdy obě osoby jsou připraveny na sebe vzájemně útočit a dojde mezi nimi k fyzickému napadání. V tomto případě nelze jednu osobu považovat za útočníka a druhou za obránce, a není přitom rozhodující ani skutečnost, kdo s fyzickým napadáním začal. Soud I. stupně k tomuto dále uvedl, že poškozený vyzval ve vozidle sedícího obžalovaného, aby vystoupil, že si to spolu fyzicky vyřídí ihned a obžalovaný z vozidla vystoupil, a to již s vědomím, že dojde k vzájemnému fyzickému napadení. Tomu ostatně odpovídá bojový postoj, který obžalovaný ihned zaujal, dle výpovědi svědků, stejně jako poškozený. Je sice pravdou, že výše uvedená výzva vzešla od poškozeného, obžalovaný však v podstatě výzvu poškozeného akceptoval., vystoupil a zaujal bojové postavení. Bojové postavení popsali shodně všichni svědci, svědkyně H. pak uvedla, že z obou stran byly velké emoce, vypadalo

to jako počínající zápas a bylo to v podstatě o tom, kdo udělí ránu jako první. Dále je vhodné i na tomto místě opětovně uvést tu skutečnost, že strážníci městské policie ihned poté, co uviděli oba aktéry v bojovém postavení, zapnuli výstražnou signalizaci, poté ztratili poškozeného a obžalovaného z dohledu pouze na 2 až 3 vteřiny a během této doby obžalovaný poškozeného udeřil. Dále svědkyně H., která se na uvedený konflikt dívala, potvrdila pouze ránu ze strany obžalovaného, a tento dokonce sám uvedl, že předtím poškozeného kopl. Odvolací soud tedy závěrem konstatuje, že souhlasí s hodnocením jednání obžalovaného tak, jak jej učinil soud I. stupně s tím, že v daném případě šlo o oplácení útoku útokem, nikoliv o odvrácení útoku přiměřenou obranou.

14. Nutnou obranou se podle § 29 tr. zákoníku rozumí čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, přičemž nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Čin bránící se osoby při dodržení podmínek a mezí nutné obrany není trestným činem; jde o závěr právní, byť založený na skutkovém základě po provedeném a náležitě zhodnoceném dokazování (srov. R 57/1998). Útok musí bezprostředně hrozit, přímo se realizovat nebo trvat. Nejde o přímo hrozící útok, jestliže pachatel vstřícně reagoval na výzvu poškozeného („aby s ním šel ven“), která směřovala k jejich vzájemnému fyzickému konfliktu, a to tak, že obviněný odešel s poškozeným na místo, kde poté poškozeného fyzicky napadal; přitom není důležité, že fyzický konflikt slovně vyprovokoval právě poškozený–viz TR NS 22/2006–T 863 (Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání PHA: C.H.BECK, 2023, § 29).

15. K dalším námitkám obžalovaného odvolací soud uvádí, že soud I. stupně na předmětný skutek nahlížel v jeho celistvosti, o čemž mimo jiné svědčí i to, že okresní soud u předmětného skutku konstatoval i spoluzavinění poškozeného (byl hlučný, vulgární, vyzýval poškozeného k vystoupení z vozidla s tím, že si to vyřídí na místě, stál před vozidlem obžalovaného, bouchal do kapoty vozidla), což se v důsledku odrazilo na trestu, který soud obžalovanému uložil, a dále na výroku o náhradě škody.

16. Pokud jde o výrok o trestu, pak okresní soud při rozhodování o trestu respektoval všechny zásady pro ukládání trestních sankcí zakotvené v ust. § 37 trestního zákoníku a následujících. Nalézací soud tak byl při úvaze o druhu a výměře trestu správně veden hledisky uvedenými v ust. § 37 (obecné ustanovení pro ukládání trestů), § 38 trestního zákoníku (přiměřenost trestu) a dále § 39 odst. 1 trestního zákoníku (soudní individualizace trestu), a tedy při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování obžalovaného po činu a k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Okresní soud ve svých úvahách o uloženém trestu respektoval i ust. § 39 odst. 2, 3 trestního zákoníku, a postupoval rovněž v souladu s ust. § 55 odst. 2 tr. zákoníku. Okresní soud hodnotil polehčující a přitěžující okolnosti, jež shledal u obžalovaného, na druhé straně přihlédl i k chování poškozeného, neboť to byl právě poškozený, který jako první vyzval obžalovaného, aby z vozidla vystoupil, s tím, že si věc na místě fyzicky vyřídí. Po vyhodnocení všech okolností případu a skutečností významných pro rozhodnutí v rovině trestní sankce dospěl okresní soud ke správnému závěru, že v daném případě je možno obžalovanému uložit alternativní peněžitý trest, okresní soud pak odůvodnil stanovený počet denních sazeb a výši denní sazby. Okresní soud přihlédl k povaze spáchaného přečinu, rovněž řádně hodnotil osobní a majetkové poměry obžalovaného, závěrem tedy odvolací soud konstatuje, že uložený trest není možno v žádném případě hodnotit jako trest nepřiměřený.

17. Co se týká výroku o náhradě škody, i tento shledal odvolací soud zcela správným. Jak uvedl okresní soud v napadeném rozhodnutí, k trestnímu řízení se řádně a včas připojili poškození Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky a Mgr. Miroslav M. Poškozený Mgr. M. byl správně odkázán

podle § 229 odst. 1 tr. řízení se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť způsobenou majetkovou škodu za poškozené oblečení a zakoupení léků nijak nedoložil. Co se pak týká poškozené zdravotní pojišťovny, která se připojila s nárokem na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na léčení pojištěnce Mgr. M., zde okresní soud rozhodl o povinnosti obžalovaného zaplatit poškozené zdravotní pojišťovně v částce nižší, než zdravotní pojišťovna požadovala, a to z důvodu spoluzavinění poškozeného, s uvedeným postupem souhlasí i odvolací soud.

18. Odvolací soud poučuje poškozeného podle § 125 odstavec 4 trestního řádu o možnosti žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů, v platném znění, a to na základě žádosti jím podané u Ministerstva spravedlnosti do 60 dnů: a) od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku vydaného soudem v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání vznikl oprávněné osobě majetkový nárok [§ 2 odstavec 4 písmeno a), c), d) zákona č. 59/2017 Sb., ve spojení s § 8 odstavcem 1 tohoto zákona], nebo b) od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým byl oprávněné osobě přiznán její majetkový nárok [§ 2 odstavec 4, písmeno b) zákona č. 59/2017 Sb., ve spojení s § 8 odstavcem 1 tohoto zákona], jinak právo na uspokojení jejího majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

19. Po projednání věci ve veřejném zasedání tedy dospěl krajský soud k závěru, že odvolání obžalovaného je nutno jako nedůvodné postupem podle § 256 trestního řádu zamítnout.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat
a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směruje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Gráblová.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 12. března 2024

JUDr. Jaroslav Hudeček v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Pavlína Hajtmarová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Gráblová.